

Arrest

nr. 291 117 van 27 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. L'HEDIM
Jan Sobieski laan 13/6
1020 LAKEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :
naam en voornaam: R., A.
[...]
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[...]

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[...]

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 13/10/2021 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Ook de intentie om te huwen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene samenwoont met haar Nederlandse partner (die hier nog een vestigingsaanvraag lopen heeft) geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs;

Erreur manifeste d'appréciation et excès de pouvoir ;

Violation de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 ;

Violation du principe général de bonne administration qui oblige l'administration à prendre en compte tous les éléments invoqués avant de prendre sa décision et de proportionnalité ;

Violation du principe de proportionnalité entre les effets de la mesure sur le requérant et le but poursuivi par celle-ci ;

En ce que :

La partie adverse motive sa décision comme suit :

Voir pièce 1

*Alors que : *défaut de motivation et violation de la loi du 29, juillet, [99/ sur la motivation formelle des actes administratifs :*

Dans son analyse de la demande de séjour de la requérante, la partie adverse a manifestement motivé sa décision de manière tout à fait inadéquate et insuffisante ;

Il est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment : C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et 101.283 du 29 novembre 2001) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé ;

Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet ; Sur ce dernier point, le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle régulièrement que le contrôle de légalité qu'il lui incombe de réaliser dans le cadre des recours qui lui sont soumis consiste, notamment, à vérifier si l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (cfr. dans le même sens, RvSt, n°101.624, 7 décembre 2001 et C.E., n°147.344, 6 juillet 2005) ;

En l'espèce, il faut relever que la partie adverse n'a manifestement pas justifié sa décision quant à l'intérêt supérieur de l'enfant et l'état de santé de la requérante, en effet, lors de la prise d'une décision d'éloignement, la partie adverse, doit tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné et ce conformément à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 ;

Or dans la décision attaquée aucune analyse n'a été faite par la partie adverse de l'intérêt supérieur de l'enfant ou de l'état de santé de la requérante ;

Dans l'hypothèse où dans le dossier administratif ne figure aucune indication quant au fait que la requérante a un ou des enfants mineurs ou des problèmes de santé, il appartenait évidemment à la partie adverse de préciser dans la décision attaquée qu'il ne ressort pas du dossier administratif que la requérante a un ou des enfants mineurs ou des problèmes de santé, ce qu'elle s'est abstenue de faire ;

La partie adverse a clairement manqué à son devoir de motiver adéquatement ses décisions en omettant de faire une analyse sur la question de savoir si la requérante a un ou des enfants ou des problèmes de santé ;

Aussi, l'acte querellé contrevient à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 ainsi qu'à la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, pris de l'excès de pouvoir, de la motivation absente ou insuffisante ;

A CES CAUSES

Et toutes autres à faire valoir en prosécution de cause;”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), omdat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij gemachtigd is. Zij betwist dit niet.

Verzoekster betoogt dat geen enkel onderzoek is gedaan naar en niet is gemotiveerd over het hoger belang van het kind en haar gezondheidstoestand, zoals dat wel wordt vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Luidens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt de minister of zijn gemachtigde, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder met verzoeksters gezins- en familieleven. Verzoekster kan worden bijgetreden dat geen uitdrukkelijke motieven zijn opgenomen aangaande het hoger belang van het kind en haar gezondheidstoestand. Echter, zij geeft in haar verzoekschrift geen enkele indicatie dat zij minderjarige kinderen heeft met wiens hoger belang rekening had moeten worden gehouden, noch dat zij medische problemen heeft die een verwijdering in de weg zouden staan. Met haar louter theoretisch betoog toont zij niet aan waarom een schending voorligt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zeker nu zij de motieven aangaande haar gezinsleven ongemoeid laat. Gelet op het voorgaande toont verzoekster evenmin aan welk belang zij erbij zou hebben dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk zou worden gemotiveerd over het hoger belang van het kind en haar gezondheidstoestand, in die zin dat zou moeten worden gesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij geen minderjarige kinderen of gezondheidsproblemen heeft.

2.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS